

stedfundne Oprør, under Undersøgelse og Behandling. Denne Betænkning omhandler jo ganske vist Ordningen af Militærstyrken paa Verne, men omfatter tillige mange andre Forhold og fremsætter mere eller mindre vidtgaende Forslag til Forandringer i de stedfindende Forhold og Anordninger af, hvad der burde gøres i en nær Fremtid for Verne. Naar et saadant Bilag følger et Lovforslag, som bliver forelagt for Rigsdagen, ligger det nær deri at se en Opfordring til ogsaa at tage Alt, eller ialtfald en stor Del af det, Kommissionen har gjort til Gjenstand for Behandling, under nærmere Overveelse. — Dernæst skal jeg tillade mig at henvise til de Udtalelser, som vi hørte fra den høitærede Finantsminister ved Fremsettelsen af Lovforslaget. Jeg skal tillade mig at oplæse, hvad den høitærede Finantsminister udtalte, og som findes i Landsstingstidenden Sp. 35—36 Den høitærede Finantsminister sluttede sit Foredrag med følgende Ord: „Med disse ikke ganske faa Ord har jeg ønsket særlig at anbefale dette Lovforslag til Landsstingets Velvillie og grundige Undersøgelse. Jeg tror, at det er paa den høie Tid, for ikke at sige paa den allerhøieste Tid, at man kommer til et endeligt Resultat om, hvilket Forhold Moderlandet maa stille sig i til disse Kolonier, idet det er min fulde Overbevisning, at det hidtidige Forhold er absolut uholdbart.“ Jeg skal imidlertid fremhæve, at, foruden denne Ytring af den høitærede Finantsminister, er der i hans Foredrag endnu en anden, som ganske vist synes at være af en mindre vidtskaffet Natur end hans Slutningsudtalelse. Denne Ytring findes Pag. 33 og lyder saaledes: „Jeg tror, at man ved Drøftelsen af det her foreliggende Forslag eller det Forslag, som nu er fremsat, rolig kan indskrænke sig til at undersøge, om i Virkeligheden St. Croix behøver den Hjælp, der derigjennem vil ydes den, om den behøver en saa stor Hjælp, og om Hjælpen ydes under en passende Form.“ Denne Ytring gaar jo, som sagt, langt mindre vidt end Slutningsudtalelsen af den høitærede Finantsminister; men det forekommer mig at være ret troligt, at, naar her i Thinget fremsættes en saa skarp og bestemt Udtalelse som Slutningsudtalelsen af Finantsministeren, saa kan den vække Lyft hos de Medlemmer af Rigsdagen, som føle varmt for Kolonierne, til at kaste sig ind paa en Undersøgelse af Forholdene, der, som det er min personlige Overbevisning, ikke i dette Dieblæk bør foretages og ikke bør foretages i Forbindelse med det her foreliggende Lovforslag. Jeg kan fuldstændig tiltræde, hvad den høitærede Finantsminister har udtalt i Slutningen af sit Foredrag; ligesom han er jeg fuldkommen overbevist om, at det er paa den allerhøieste Tid, at der tages under Overveelse, hvad der bør og kan gøres for at bringe vore vestindiske Der ind under bedre Forhold end dem, hvorunder de for Dieblækket befinde sig,

ifald Saadant er muligt ved menneskelig Hjælp; men jeg tror, at Initiativet bør udelukkende udgaa fra den høie Regjering. Jeg tror ikke, at Regjeringen for at imødekomme en Stemning, der muligvis — jeg veed ikke, om det er Tilfældet — kunde vise sig i Landsstinget, bør lade Sagen gaa ud af sin Haand og gaa over i Thingets. Jeg tror, at det vil være til Skade for Landsstinget, for Regjeringen, og for Kolonierne selv. — Jeg vil indskrænke mig til denne Udtalelse, idet jeg gjentager, hvad jeg tidligere har sagt, at Lovforslaget forekommer mig at være et særdeles vel overveiet og vel affattet Arbejde, som kun bør finde Bifald hos Rigsdagen.

N. Naasmussen: Ved Sammenligningen mellem det forelagte Lovforslag og den militære Ordning paa Verne efter kongelig Anordning falder det jo strax i Øinene, at den militære Organisation, Lovforslaget indeholder, vil blive en Del kostbarere. Det vilde jeg for mit Vedkommende lægge mindre Vægt paa; men hvad jeg lægger Vægt paa og særlig Vægt paa, er, at Regjeringen og Rigsdagen paatage sig større Forpligtelser for disse Der i militær Henseende, end de hidtil have havt. Jeg tror, at vi skulle vogte os en hel Del for at komme til at bære en hel Del mere Ansvar, end vi hidtil have havt, da vi ere saa langt fjernede fra Verne, at vi ikke kunne have det fornødne Tilsyn med, hvorledes Alting foregaar. Det kommer ikke uventet, idetmindste ikke for mit Vedkommende, at der maatte komme ikke saa lidt frem fra Regjeringens Side angaaende Forholdene paa de vestindiske Der, og det viser sig ogsaa, at den Kommission, som Regjeringen har sendt derover, har givet Anvisning paa Omordningen af mangfoldige Ting. Regjeringen har nu valgt som det Første — i alt Fald som det første Lovforslag — at stærke den militære Ordning. Jeg for mit Vedkommende tillader mig at mene, at det netop er den feile Ende at begynde paa. Jeg tror, at der er mangfoldige Forhold, som skulle lempes, og som ville overflødiggjøre den forstærkede Militærmagt paa Verne, og i saa Henseende findes der flere Udtalelser i Kommissionsbetænkningen, som tillade sig denne Tankegang. — Det er jo siensynligt, efter hvad der fremkom fra Kommissionen, at Forholdet mellem Arbejdsgiverne og Arbejdere paa Verne er i høi Grad utilfredsagt. (Finantsministeren: Maa jeg bede om Ordet!). De Arbejdsregulativer, som eksistere paa Verne, kunne umulig give Arbejderbefolkningen Lyft, men maa gøre den sløv og ligegyldig og stadig indgyde Arbejderne den Tankegang, at det gælder om at stutte Arbejdsherren saameget som muligt, idet de, enten de bestille Tid eller Meget, faae lige stor Betaling. Saadant et Forhold maa absolut være i allerhøieste Grad skadeligt, og det har Kommissionen heller ikke lagt Dølg-